

BJØRN SORTLAND / PASI PITKÄNEN

KEPLER 62

TERRA

SYDÄN

WSOY

KEPLER62

TERRA

SYDÄN

KEPI...
TEA

ER62

RRR

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

BJØRN SORTLAND

KUVITUS

PASI PITKÄNEN

SUOMENTANUT

OUTI MENNA

SYDÄN

*WSOY:n kirjallisuussäätiö
on tukenut kirjan kuvitustyötä.*

Norjankielinen alkuteos: Kepler62: Hjertet

Teksti © Bjørn Sortland 2022

Kuvitus © Pasi Pitkänen 2022

Suomennos © Outi Menna 2022

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Werner Söderström Osakeyhtiö 2022

Graafinen suunnittelu Pasi Pitkänen

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-45682-8

Painettu EU:ssa

1.

Yläpuolellani kaartelee musta korppikotka. Valtava lintu odottaa, että joku kuolisi. Eikä täällä ole minun lisäksi muita elollisia.

En ole nähnyt ihmisiä aikoihin, ja normaalisti pidän sitä yksinomaan hyvänä asiana. Minulla on pitkään ollut enemmän kuin riittävästi tekemistä itseni kanssa. Ihmiset ovat vaarallisimpia olennoita mitä on. Juuri he ovat tuhonneet kaiken. Ja valmiita tuhoamaan aina vain lisää.

Päätin, että yhteiselo muiden kanssa saa riittää, ja häivyin porukasta heti kun tähtipurjehtija Gaia oli laskeutunut. Jätin kaikki parhaat ystäväni: Alfredin, Arin, Jonin ja mystisen X:n. Min-Junin, Svetlanan ja Halfman-Halfbisquit05:n. Sekä Erikin. Jätin jopa ainoan jäljellä olevan perheenjäseneneni, siskopuoleni Olivian.

Täydellisen rauhan saavuttaminen tuntuu kuitenkin osoittautuvan hankalaksi.

Erotan nopeasti lähestyvän pölypilven horisontissa, ehkä vain muutaman kilometrin päässä. Noloa myöntää, mutta juuri nyt olen iloinen siitä, että joku tulee. Olen Nevadan autiomaan kuivimmassa ja elottomimmassa osassa, ja juomapulloni on melkein tyhjä.

Pölypilven on nostattanut jokin jeeppiä muistuttava ajoneuvo, joka kaahaa järjettömän kovaa luultavasti peläten mahdollisesti perässä tulevia aavikkoheimon itse rakennettuja ja äärimmilleen viritettyjä kulkupelejä. Ehdin nähdä niistä vilauksen ennen kuin lähdin omille teilleni.

Mutta kun pölypilvi pysähtyy vierelleni, sen keskeltä paljastuukin sotilasmaasturi. Maasturissa istuu kaksi sotilasta, jotka näyttävät ihan Beniltä ja Jerryltä. Toivottavasti heillä on minulle jätskiä.

Yhtäkkiä tajuan, että hehän saattavat luulla minua kapinalliseksi, jotka heidän ehkä on käsketty ampua kyselemättä.

Varmuuden vuoksi nostan kädet pystyyn.

2.

– Mene polvillesi maahan, Ben komentaa.

– Oletko sinä aseistettu?

– En, vastaan. – Minulla on vain puolityhjä vesipullo, mutta vesi on tosi kuumaa, koska olen kulkenut koko päivän aavikolla, joten kannattaa varoa.

Huumori ei näytä uppoavan miehiin erityisemmin.

– Olet sotilasalueella, Ben sanoo.

– En näe täällä mitään muuta sotilaallista kuin teidät.

– Et niin. Tämä alue kuuluu Area 51:een, tyttö hyvä, Ben sanoo. – Joten sinun ei ole tarkoituskaan nähdä mitään. Me olemme silti tarkkailleet sinua jo jonkin aikaa.

– Siistiä, sanon. – Mutta kiva, että paljastit. Ehkä te voisitte nyt viedä minut perille.

Olen kipeästi ruoan ja levon tarpeessa ja tiedän, millaista luksusta Area 51:llä on tarjolla.

– Jos kuljet pidemmälle, meidän on pakko pidättää sinut. Eli käänny ja mene takaisin sinne mistä tulitkin.

- En tule mistään.
- Kaikki tulevat jostain.
- Okei. Tulen planeetalta, joka sijaitsee Kepler62:n aurinkokunnassa noin 1 200 valovuoden päässä maapallosta. Takaisin meneminen on vähän vaikeaa.

Ben ja Jerry katsovat minua.

Kestäisi ikuisuuden kertoa koko tarina, jota he eivät kuitenkaan uskoisi. Elämästä paratiisimaisella kuiskaajien ja kähisijöiden planeetalla sekä ainutlaatuisesta kasvi- ja eläinkunnasta. En enää tunne itseäni. Olen matkustanut madonreiän ja asteroidien läpi eikä minulla ole hajuakaan, mitä vuotta maapallolla eletään.

– Ettekö te tiedä, kuka minä olen? kysyn esittäen itsevarmaa.

– Emme, Ben sanoo. – Kuka sinä olet?

Minäkään en osaa vastata kysymykseen. Tiedän vain, että olen pettänyt ystäväni, jotka ovat liittyneet kapinallisten leiriin. Pelkään pahoin, ettei kapinallisjoukko ole kovin suuri. Elämä aavikolla on kovaa. Siellä on jatkuvasti suojauduttava drooneilta, harmailta miehiltä ja sotilailta. Sekä ennen muuta joka puolella vaanivalta, sie-luttomalta ja energiaa imevältä Scorpionin jäätisilmältä, joka näkee kaiken ja haluaa tappaa

kaikki. Mutta Scorpionin katse ulottuu vain sinne, missä on verkkoa, joten esimerkiksi meidän kotitalomme on turvassa. Scorpion on alun perin minun isäni luomus, mutta nykyisin se elää omaa elämäänsä eikä isä hallitse sitä enää, varsinkaan koska on kuollut.

– Viekää minut Area 51:lle, sanon. – Ymmärrätte sitten.

– Ei onnistu, sanoo Ben.

– Area 51:tä ei ole enää olemassa, Jerry jatkaa.

– Jep, ei varmaan niin, sanon. – Sain siellä astronauttikoulutukseni. Jos ette muuten usko, niin voin kertoa, että olen käynyt EXT-osastolla, missä säilytetään avaruusolioita ynnä muita hämääriä juttuja. Ja muistan vanhan Livingstonen. Terveisiä hänelle. Hän on kai nykyään vielä Yodaakin vanhempi. Eikä hyvää seuraa, jos hän saa tietää, että te ette auttaneet pientä tyttöparkaa! Wilhelm Vallvikin tytärtä ja Area 51:lläkin vähän aikaa työskennelleen Olivia Colinin siskopuolta.

Isän nimen mainitseminen saa Benin ja Jerry'n selvästi hermostumaan.

– Okei, Ben sanoo. – Me viemme sinut sinne.

– Loistavaa, sanon. – Voisinko saada teiltä vähän vettä? Ja koska olette Ben ja Jerry, teillä on kaikesti varastossa myös jäätelöä? Löytyykö sellaista, jossa on suklaapaloja ja kinuskia?

3.

Ben ja Jerry eivät vie minua aivan perille asti, vaan matkamme tyssää aution näköiselle paikalle jonkinlaisen betonihäkkyrän viereen. Häkkyrystä roikkuu veltto, valko-oranssi tuulipussi. Lähistöllä nököttää helikopteri, joka näyttää siltä kuin se olisi ostettu lelukaupasta. Taso Area 51:llä on mitä ilmeisimmin laskenut kuin lehmänhätä.

Leikkihelikopterissa on paikkoja enintään neljälle hengelle.

Ja tyyppi, joka astuu ulos, vie niistä kaksi.

– Marie? hän sanoo.

Kapteeni Willis näyttää yhä Ken-nukelta, tukka vain on harmaampi. Hänen olemuksensa on äärimmäisen kulmikas – niin kuin se oli silloinkin, kun hän opetti minulle kaiken virtsan puhdistuksesta kasvien viljelyyn avaruudessa.

– Onko minut pidätetty?

– Howdy! Eihän toki, sinua on odotettu. Mutta meillä on kiire, kapteeni Willis sanoo. Hän nyökkää Benille ja Jerrylle, jotka minua vilkaistuaan käynnistävät jeppinsä ja ajavat pois.

– Miksi?

– Tule, mennään helikopteriin. Onko sinulla mitään kommunikaatiolaitteita?

– Ei.

– Hyvä. Eli tilanne on tämä: Me olemme sotilasalueella, mutta pääsy Area 51:lle on sinulta kielletty. Kenraali Livingstonen käskystä. Siellä on sinulle liian vaarallista. Siinä kaikki, mitä tiedän. Sen takia teemme vain pikalaskun Groom Laken kiitoradalle.

– Miten niin siellä on vaarallista? huudan helikopterin kohotessa ilmaan.

Kapteeni Willis ei vastaa.

– Kiitoradalla odottaa lentokone, jonka luokse voin viedä sinut, mutta en yhtään pidemmälle, hän sanoo. – Kone lennättää sinut minne päin maailmaa haluat, saat valita kohteen itse. Kukaan muu kuin lentäjät eivät saa tietää sitä.

– Hei, olen minäkin vähän perillä kuvioista, sanon. – Liittyykö tämä jotenkin Scorpioniin? Miksikä Scorpion on muuttunut sillä aikaa kun me olimme poissa?

Kapteeni Willis huokaisee.

– En tiedä kovin paljon, enkä varmaan ole riittävän fiksu ymmärtääkseni kaikkea. Mutta homma lähti viattomasta pelistä, Scorpion 1:stä, jossa taisteltiin tietokonetta vastaan. Sitten jokin meni karmaisevasti pieleen, peli tavallaan mutatoitui, se ehkä ohjelmoitiin uudestaan, ja Scorpion alkoi yhtäkkiä hyökätä kaiken elävän kimppuun, myös fyysisten henkilöiden. Scorpion muodostaa valtavan uhan kaikelle elämälle maapallolla ja mahdollisesti myös muilla planeetoilla.

– Mikä armeijan ja Area 51:n rooli on tässä kaikessa? minä kysyn.

Kapteeni Willis yskäisee muttei sano mitään.

– Vastaa! minä käsken.

– Tilanne on vähän epäselvä. Me emme tiedä esimerkiksi kapinallisten aikeista. Mitä tahansa voi tapahtua, Scorpion pystyy mihin vain.

– Kuulostaa masentavalta, mutta kiinnostaisi tietää lisää. Scorpionin takiako Area 51:llä on minulle liian vaarallista? Sehän on maailman tarkimmin vartioitu alue – ja minä olen Vallvikin tytär.

– Haluan auttaa sinua, mutta en pysty antamaan kaikkia vastauksia, kapteeni Willis sanoo.
– Hyvä kun uskallan viedä sinut lentokentälle, joten sinuna olisin tyytyväinen jo pelkästään siihen.

- Älä nyt suutu, sanon.
- Vaikka osaisin vastata kaikkiin kysymyksiisi, en voisi tehdä sitä. Olen sotilas: kun minulle sanotaan, että jokin on vaarallista, otan sen totuutena kyselemättä. Suurin vaara tulee yleensä sisältäpäin, ei ulkoa, oli kaikki mitä Livingstone sanoi. Ja hän on ollut Area 51:llä pitkään.

KEPLER62 TERRA – kolmannessa tuotantokaudessa tekoäly Scorpion on ottanut kotiplaneetan haltuun, mutta peli ei ole vielä pelattu! **SYDÄN** on sarjan päätösosa.

Paluu Maahan on Marielle shokki ja hän jättää ystävänsä. Hän lähtee kohti lapsuudenkotiiaan, valtavaa linnaa, jossa hän voisi elää loppuelämänsä turvassa. Marien kaulassa roikkuu kuitenkin koru, sydänriipus, jonka äiti antoi hänelle vuosia sitten. Marielle valkenee, että korun sisällä piilee heidän ainoa toivonsa kukistaa Scorpion, mutta sen käyttäminen vaatii uhrauksia. Onko Marie valmis ottamaan riskin ja taistelemaan elämän puolesta?

Norjalainen Bjørn Sortland kirjoittaa Kepler62-menestysarjaa vuorotellen Timo Parvelan kanssa, ja Pasi Pitkäsen kuvitus viimeistelee jännittävät avaruusseikkailut. Huippusuositun sarjaa on käännetty jo yli 20 kielelle.

L84.2

ISBN 978-951-0-45682-8

www.wsoy.fi

